

Příslušnost, jakožto právo a na druhé straně i povinnost správního úřadu rozhodovati věcně o nárocích in iudicium jeho vznesených, zakládá se vždy na pozitivní právní normě, jež rozhodování o určitých nárocích nebo právních poměrech do působnosti úřadu přikazuje. Dle toho možno o příslušnosti a tudíž i o povinnosti správního úřadu, rozhodovati věcně o konkrétním nároku před něj vzneseném, mluvíti pouze tenkrát, jestliže pozitivní právní normou rozhodování o tomto nároku bylo do působnosti dovolaného úřadu správního přikázáno.

V daném případě odmítl žal. úřad projednati věcně nárok st-lův na náhradu škody, vycházejce z právního názoru, že není právní normy, jež by příslušnost jeho k rozhodování o tomto nároku zakládala. Proti tomuto názoru žal. úřadu nedovolává se stížnost žádné pozitivní normy, neuvádějíc, kterým právním předpisem byla založena příslušnost a tedy i povinnost žal. úřadu rozhodovati věcně o uplatňovaném nároku, a normy takové ani nss neshledal.

Není-li však normy takové, nemůže skutečnost, že správní úřad v jiném případě o určitém nároku věcný výrok vydal, býti podkladem, na němž by příslušnost tohoto úřadu k věcnému rozhodování o dalších nárocích téhož druhu mohla býti konstruována, a nemůže tedy býti ani důvodem, pro nějž by odepření úřadu o nárocích těchto věcně rozhodovati mohlo býti označeno za nezákonné.

Č. 6232.

Policejní právo trestní (Slovensko): Na to, aby policejní úřad trestní ve smyslu § 21 zák. čl. XL : 1879 uznal na pokutu místo na trest uzamčení, nemá strana právního nároku, ani když podmínky v § 21 uvedené jsou splněny.

(Nález ze dne 18. ledna 1927 č. 490).

V ě c: Josef K. v K. proti ministru s plnou mocí pro správu Slovenska o trestní nález.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Rozsudkem okr. úřadu ve Sníně z 8. listopadu 1924 byli Štefan P., Kazimír P. a st-l uznáni vinnými přestupkem § 75 zák. čl. XL:1879, kterého se dopustili tím, že dne 7. července 1924 veřejně se rvali na nádraží ve S., a odsouzeni každý k trestu uzamčení v trvání dvou dnů a peněžité pokutě v částce 50 Kč. Za polehčující okolnost vzat byl u všech obžalovaných beztrestný život, nízký stupeň vzdělanosti a přiznání, za přitěžující pak okolnost, že ani na vyzvání železničních zaměstnanců nezanechali rvačky.

V odvolání z tohoto rozsudku uplatňoval st-l, že se zřetelem k polehčujícím okolnostem, jež uznány byly již rozsudkem I. instance, a k další polehčující okolnosti, totiž že čin byl spáchán v opilosti, mělo býti použito při výměře trestu § 21 cit. zák. článku XL:1879, a trest uzamčení změněn v peněžitou pokutu.

Rozsudkem župního úřadu v Košicích ze 13. března 1925 byl rozsudek I. instance z důvodů v něm obsažených potvrzen a odvolání st-lovo zamítnuto, neboť spáchání přestupku jest dokázáno a polehču-

jící okolnosti nejsou tak převažující, aby se mohlo upotřebiti § 21 zák. čl. XL:1879, naopak, rvačka stala se na nádraží a vzbudila mezi cestujícími značné pohoršení.

V odvolání k III. instanci uvedl st-l, že. — — — trestní soudy v obdobných případech používají vždy ustanovení § 92 trest. zák., obdobného § 21 cit. zák. článku XL:1879, a vytýkal, že župní úřad běže za přitěžující okolnost, že čin se stal na nádraží a vzbudil mezi cestujícími velký rozruch, ač k podstatě přestupku, pro něž byl st-l odsouzen, veřejnost činu již pojmově náleží a nemůže proto býti brána ještě za přitěžující okolnost.

Nař. rozsudkem žal. úřad odvolání st-lovo zamítl a rozsudek župního úřadu z jeho důvodů potvrdil, připojiv jako své vlastní důvody ještě toto: Vina st-lova byla provedeným řízením dosvědčena, a proto napařený rozsudek v tomto směru musil býti potvrzen. St-li nemohla býti připočtena žádná polehčující okolnost, ale jako přitěžující musela býti připočtena okolnost, že on rvačku začal první, spoluobžalovaného Stefana P. udeřil, pročež nemohlo mu býti přiznáno dobrodiní § 21 zák. čl. XL:1879.

O stížnosti bylo uvážiti. — — —

Ustanovení § 21 zák. čl. XL : 1879 zní: »Mají-li převahu polehčující okolnosti, lze na místě uzamčení uznati na pokutu.« Z tohoto znění zákonného místa jest patrno, že na dobrodiní přeměny trestu na svobodě v trest peněžitý, i když mají převahu okolnosti polehčující, není nároku, neboť přeměna trestu za předpokladu zákonem stanoveného neukládá se úřadu za povinnost, z níž by pak vyplývalo subj. právo jednotlivcovo na přeměnu, nýbrž ponechává se volné úvaze rozhodujícího úřadu. Jestliže však splnění předpokladu, za něhož zákon přeměnu trestu na svobodě v trest peněžitý dovoluje, nezakládá pro jednotlivce nároku, aby mu přeměna ta byla povolena, nemůže odepřením přeměny té býti porušeno žádné subj. právo jednotlivcovo, a to ani tenkrát, jestliže v osobě jeho splněna byla podmínka, za níž zákon přeměnu tu připouští. — — — —

Č. 6233.

Pozemková reforma. — Administrativní řízení:
* Ustanovení § 10 zák. čl. XX:1901 o obnově řízení platí i pro řízení stpú-u na Slov. podle zákonů o poz. reformě.

(Nález ze dne 18. ledna 1927 č. 638).

V ě c: Likvidační komise pro správu církevních majetků v Bratislavě jako nucená správa L-ského opatstva (adv. Dr. Jan Galla z Bratislavy) proti státnímu pozemkovému úřadu (sen. pres. v. v. R. Vyšín) stran propuštění půdy dle § 11 zák. a odmítnutí rozkladu.

V ý r o k: Stížnost do rozhodnutí z 8. července 1925 se odmítá jako nepřípustná. Nař. rozhodnutí z 10. října 1925 se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Rozhodnutím z 8. července 1925 rozhodl stpú o žádosti, kterou opatství v L., resp. Likvidační komise pro správu církevního